

denne Retsregel ikke staaar i god Harmoni med Bestemmelserne i Ægteskabslovens første Del om Indgaaelse og Opløsning af Ægteskab, hvor der jo netop staaar, at Folk har Lov til at gifte sig, selv om de er behæftet med venerisk Smitte, naar de blot af en Læge er gjort opmærksom paa Fremgangsmaaden ved Behandlingen af Sygdommen og Farerne ved Sygdommen og dens Overførelse. Ja, der er egentlig slet ingen Harmoni mellem denne Regel og den, der staaar i Ægteskabsloven, og jeg synes, at naar man lovgiver, skulde man sørge for, at der ikke kom Uoverensstemmelser mellem de forskellige Lovregler, man giver.

I den næste Paragraf, der handler om den, som anbringer et Barn, der er angrebet af Syfilis, til Opamning ved Brystet af en anden Kvinde, vil jeg gerne have indføjet — og jeg vil gerne have at vide, hvorfor det ikke er blevet indføjet —, at ogsaa det Barn, der er *mistænkt* for at være behæftet med Syfilis, skal komme ind under denne Regel. Hvis en Kvinde f. Eks. har haft eller har Syfilis og føder et Barn, som tilsyneladende ikke er befængt med Sygdommen, saa ved vi jo dog alle, at inden der er gaaet 3 Maaneder, vil det vise sig, om Sygdommen er til Stede eller ej, og jeg synes derfor, det vilde være hensigtsmæssigt, at Regelen ikke blot gælder det angrebne Barn, men ogsaa det, som er mistænkt for at være behæftet med Syfilis. Skal man komme Ondet til Livs, hvad jeg ganske vist tror, man aldrig kan gøre fuldt og helt, men dog komme det til Livs saa vidt muligt, maa man gribe ned ved Roden af Sygdommen og gøre, hvad man kan, for at hindre den i at florere. Og det mener jeg altsaa ikke, man gør, hvis man ikke her medtager det Barn, som er mistænkt for at være angrebet af Syfilis.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller omtalte ogsaa en Bestemmelse, som Kommissionen har foreslaaet indsat, men som den højtærede Justitsminister har ladet udgaa af Lovforslaget, nemlig den Paragraf, der omhandler uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel. Jeg kan ikke se, hvorfor (en saadan Paragraf ikke skulde medtages. Jeg vilde synes, der skulde staa, at den, som udviser uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, straffes med Fængsel eller Hæfte, hvordan man nu vil sætte Strafferammen, men at Straffen kan bortfalde, hvis Barnet lever uden at have taget Skade. Jeg ved godt, man vil sige, at man kan ramme en Kvinde, som viser uforsvarlig

Omgang ved Barnefødsel, gennem Reglerne om uagtsomt Manddrab, men man maa ikke være blind for, at man ikke har, om jeg saa maa sige, *corpus delicti* ved Haanden; det hænder jo, at Barnet forsvinder, er druknet f. Eks., eller at det først findes paa et Tidspunkt, hvor Liget er gaaet i Forraadnelse, og saa gad jeg se, om nogen, selv et Retslægeraad, kan bevise, at Barnet overhovedet har været levende født. Jeg vil derfor foreslaa, at den Regel, vi har i den nugældende Straffelov om uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, bibeholdes. Jeg tror, den vil kunne hjælpe en Del Børn til at beholde Livet.

Jeg skal saa til Slutning vende mig til den Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller gik kraftigst i Brechen for, nemlig Bestemmelsen om Fosterdrab, ja, han gik endog saa stærkt i Brechen for at bevare den Bestemmelse, vi nu har, at han karakteriserede en hvilken som helst anden Opfattelse som rent ud sagt meningsløs. Nu kunde jeg jo som den, der bekender mig til det modsatte Standpunkt, med lige saa fuld Føje sige, at jeg anser det ærede Medlems Opfattelse for meningsløs, men jeg finder, man skal være lidt varsom med at bruge saa stærke Ord, naar det drejer sig om Opfattelser, der er saa divergerende, og *maa* være divergerende, fordi der er saa lidt at bygge paa af Realiteter. I Øjeblikket er det strafbart at begaa det, man kalder Fosterfordrivelse, lige fra den første Dag af Svangerskabet til den sidste, ja, det straffes oven i Købet saa haardt, at en Kvinde kan blive straffet med fra 8 Maaneders Forbedringshus op til 8 Aars Strafarbejde. Det er en Post, mine Herrer. Det er saa let at bryde Staven over en Kvindes Hovede. Jeg staaar paa samme Standpunkt som Kommissionen, som kun stempler det som en Forbrydelse, at en Kvinde begaar Fosterdrab, efter at hun har mærket sikre Tegn paa at være besvangret. Det er, om jeg saa maa sige, en gylden Middelvej. Jeg kunde maaske have ønsket at gaa videre, men jeg kan godt indse, at det vilde være farligt at gøre Skridtet fuldt ud paa een Gang. Jeg kan ikke se Grunden til, at man bliver ved at staa fast ved det gamle, undtagen det skulde være den, at nu er det en Gang slaaet fast som en Kendsgerning, at det er en Forbrydelse, og saa maa man vedblive at holde fast ved det i Fremtiden. Jeg kan ikke se, hvad det er, man i og for sig vil beskytte; det er jo ikke noget Retsgode i den Forstand, Fosteret er jo ikke et selv-